

Praxis i automobilskattemål

av t. f. kammarrättsassessorn Nils Kindstrand

Den markanta ökningen av bilbeståndet i landet under 1950-talet har de senaste åren medfört en stor tillströmning av automobilskattemål till KR som näst högsta instans i dylika mål. I början av 1950-talet inregistrerades sålunda bara ett femtontal automobilskattemål årligen hos KR. År 1955 steg antalet dylika mål till bortåt 80 och år 1956 till över 100. Och i början av oktober 1957 hade redan över 100 automobilskattemål inregistrerats hos KR.

RR har under åren 1950—1956 avgjort endast ett fåtal automobilskattemål varje år. Antalet dylika avgöranden kan dock väntas stiga de närmaste åren.

Av de automobilskattemål, som hittills avgjorts av RR, torde det endast vara ett fåtal, som rört mera intresseväckande spörsmål. I avbidan på flera vägledande avgöranden i automobilskattemål av RR kan måhända vara påkallat med följande redogörelse för — förutom en del fall från RR — något om KR:s praxis på området. I samband härmed skall för sammanhangets skull även i korthet beröras något av den lagtext, som är av intresse.

Föremålet för skatten

Enligt 1 § i 1922 års automobilskatteförordning skall skatt årligen erläggas för i riket registrerad automobil och släpvagn. Med automobil förstås därvid motorfordon, varom förmåles i 1951 års vägtrafikförordning. Enligt

sistnämnda förordning (1 § 2 mom.) utgör motorfordon en art av motordrivet fordon och ett motordrivet fordon definieras som "fordon, som för framdrivande är försett med motor, dock ej luftfartyg". Uttrycket släpvagn användes i automobilskatteförordningen i samma betydelse som i vägtrafikförordningen. Och enligt sistnämnda förordning är uttrycket släpvagn definierat som "släpfordon, som är försett med hjul eller band" (1 § 4 mom.). Beaktas bör även, att i vägtrafikförordningen släpfordon definieras som "fordon, som är byggt för koppling till bil eller traktor och avsett för person- eller godsbefordran eller för att uppbära anordningar för bilens eller traktorns drivande" (1 § 4 mom.).

KR har i en del fall befriat fordonsägare från automobilskatt, enär fordonet ej ansetts motsvara de fordringar å detsamma, som uppställts i vägtrafikförordningen. — A.B. F. och M., som i december 1953 köpt en bil, klagade hos KR över att bolaget påförts skatt för fordonet för år 1955. Fordonet hade ej haft motor, när bolaget köpt det. Det var säljaren, som hade tagit bort motorn. KR (utslag den 12 oktober 1956) undanröjde skattepåföringen, enär fordonet ej kunde anses som motorfordon, då det saknade motor vid bolagets förvärv av detsamma. — Genom utslag den 21 mars 1955 befriade KR G. H. Isaksson, som i april 1952 förvärvat underredet till en bil, från skatt för bilen för åren 1953 och 1954,

då underredet ej varit försett med motor och alltså ej kunde anses hänförligt till motorfordon eller chassi. — C:s Omnibustrafik A.B. köpte i oktober 1955 en släpvagn, som ej var försedd med kopplingsanordning, och skrotade den kort tid därefter. Bolaget lät i december 1955 inregistrera en nytillverkad släpvagn, vari ingick den gamla släpvagnens axel. Den gamla släpvagnen avfördes i automobilregistret först i mars 1956. KR (utslag den 12 april 1957) befriade bolaget från skattskyldighet för år 1956 för den i oktober 1955 köpta släpvagnen, när fordonet, då bolaget förvärvade detsamma, icke varit försett med draganordning eller avsett för sådan användning, varom förmåles i 1 § 4 mom. vägtrafikförordningen, varför fordonet icke kunde anses hava varit vid bolagets förvärv av detsamma att anse som släpvagn i vägtrafikförordningens mening.

Skattskyldighetens inträdande och upphörande

Enligt 4 § automobilskatteförordningen är skattskyldig för visst kalenderår den, som vid kalenderårets början varit eller bort vara i automobilregister antecknad såsom ägare av automobilen, eller, om automobilen blivit under kalenderåret första gången registrerad, den, som därvid antecknats såsom automobilens ägare. Enligt 14 a § automobilskatteförordningen gäller det sagda även för släpvagn. Av betydelse kan här även vara 1 § 8 mom. vägtrafikförordningen. Där utsäges, att vad i vägtrafikförordningen stadgas om ägare av fordon skall beträffande fordon, som innehaves på grund av avbetalningsköp, i stället gälla inne-

havaren, trots att äganderätten ännu icke övergått på honom.

Att tillämpa det sagda kan förefalla enkelt. Men när skall en köpare anses som ägare i automobilskatteförordningens mening? KR har i en del fall valt att knyta an till 17 § köplagen, vari stadgas, att vid köp av bestämt gods, som skall av köparen avhämtas, faran för godset vilar på köparen, såframt den tid är inne, då köparen äger påkalla godsets avlämnande, samt godset hålles redo. — Enligt KR:s utslag den 3 juli 1957 har sålunda fru Greta Dalén befriats från skattskyldighet för år 1953 för en bil, som hon i augusti 1952 köpt av en person A. Fru D. hade anlitat "juridisk hjälp" för att få ut bilen under år 1952, men bilen hade undanhållits henne. KR befriade henne, när A. ej hållit bilen redo. — I ett mål, vari KR meddelade utslag den 15 oktober 1956 på besvär av R. L. Moutka framkom, att M. den 27 december 1953 hade sålt en bil på avbetalning till en person N. och att äganderätten skulle övergå på N. först då hela köpesumman erlagts. Vid årsskiftet 1953/1954 hade bilen ostridigt stått till N:s förfogande. KR befriade M. från att utgiva skatt för bilen för år 1954, när köparen N. varit innehavaren av bilen den 1 januari 1954, ehuru N. då ej avhämtat den.

Ett spørsmål angående skattskyldighetens inträde, när ett ombud för en bilägare bytte mot en annan bil, löstes på följande sätt av KR (utslag den 10 okt. 1957 på besvär av G. H. Olsson). Målet gällde automobilskatt för år 1954 för den tillbytta bilen. O. hade den 2 oktober 1953 givit en försäljare L. i uppdrag att byta bort en personbil

Skoda mot en annan lämplig bil, som representerade samma värde som Skodan. L., som åkte iväg med Skodan, föreslog så småningom O. att byta till en Ford, vilket O. emellertid motsatte sig i brev till L. den 27 oktober. L. hade dock redan den 24 oktober bytt Skodan för O:s räkning mot Forden, en motorcykel, en tavla och en radiogrammofon, vilket L. meddelade O. den 18 november. Därefter hade O. begärt av L. att få besiktningsinstrument för Forden. O., som aldrig fick Forden ”i sin hand”, gjorde den 20 november 1953 polisanmälan för att få uttrönt, huruvida brottsligt förfarande av L. kunde tänkas föreligga. Vid polisutredningen framkom, att värdet på Forden och det övriga tillbytta bara var cirka 1.700 kronor, medan värdet på Skodan varit ungefär 7.000 kronor. Forden hade så småningom under år 1954 sålts för O:s räkning för 100 kronor. KR ansåg, att O. var ägare av Forden den 1 januari 1954. KR torde ha resonerat så, att L. visserligen överskridit sitt uppdrag, ity han ej bytt till sig gods med samma värde som Skodan. O. hade emellertid ej inom laga tid meddelat L., att han avvisade godset, vadan O. fick anses som ägare av Forden. Polis-anmälan räknades alltså ej som ett avvisande.

Många mål ha förekommit, där underlåtenhet att anmäla skrotning av bil lett till att bilägaren fått betala skatt för bilen i fortsättningen, till dess vederbörlig skrotanmälan gjorts eller bilen införts i bilreservregistret. — E.G.F. Pettersson köpte en bil i februari 1953 och lät omedelbart demontera den och bygga om den till traktorsläpvagn. Först i november 1954 gjorde P. an-

mälan om skrotningen. KR ansåg dock, att P. som den siste ägaren till bilen var skattskyldig för den vid ingången av år 1954 (utslag den 1 oktober 1956). — Att KR ej anser sig kunna taga ställning till i automobilskattemål när ett fordon bort avregistreras framgår av följande fall (utslag den 17 januari 1957 på besvär av P. G. Diffner). D. skrotade en motorcykel i slutet av år 1952. D. påstod sig ha anmält detta till bilregistret i slutet av januari 1953. Länsstyrelsen vitsordade, att anmälan om skrotning ingivits vid den tidpunkt D. angivit, men bevis om riktigheten därav (skrotintyg) enligt 19 § 2 mom. vägtrafikförordningen hade inkommit till länsstyrelsen först den 9 juni 1953. KR företog ingen ändring i länsstyrelsens åtgärd att påföra D. skatt även för tid efter januari 1953 och förklarade frågan om avregistreringen innefatta ett ämne, som det ej tillkom KR att taga befattning med.

Två av RR avgjorda mål angående s. k. epatraktorer må samtidigt redovisas här. — A. G. Karlsson köpte på kvällen den 23 maj 1948 en gammal lastbil, som han påföljande morgon inlämnade på verkstad för omändring till epatraktor. Målet gällde automobilskatt för år 1949. K. ålades att betala skatt för januari och februari 1949, innan bilen blev avregistrerad (RÅ 1952 not. Fi 685). — O. Möller påfördes automobilskatt för år 1950 för en lastbil, som vid förvärvet hösten 1949 varit omändrad till epatraktor. I april 1951 hade bilen avförts ur automobilregistret. M. yrkade befrielse från skattskyldighet under åberopande bl. a. av att han inköpt ett motorredskap och ej någon bil. M. ansågs skattskyld-

dig för omtvistade året 1950 (Rå 1953 not. Fi 1179).

Att övertyga myndigheterna om att man verkligen sålt sin bil har i många fall visat sig svårt, när säkra upplysningar om vem som varit köparen ej stått att vinna. När vederbörande emellertid ansetts ha gjort troligt, att han sålt sin bil, har KR befriat från skatt i en del fall. — R. A. G. Kindberg hade hösten 1952 förvärvat en lastbil. Ungefär 14 dagar senare hade han avhänt sig lastbilen i utbyte mot en personbil. Byte hade skett med en person W., som K. uppgav bodde i trakten av Markaryd. W. hade kommit hem till K. och gjort upp affären. W. hade eftersökts men ej anträffats. Målet gällde automobilskatt för år 1955. KR (utslag den 19 april 1956) befriade K., enär av handlingarna i målet ansågs måste framgå, att K. icke bort vid ingången av år 1955 vara i automobilregistret antecknad såsom ägare till lastbilen. — A. L. Abrahamsson förvärvade en bil i augusti 1953. En dag senare sålde han bilen vidare till en namngiven bilförsäljare, som avled i juli 1955. Bilen hade ingått som dellikvid vid A:s förvärv av takarmatur. Vid polisförhör efter juli 1955 bekräftade bland annat bilförsäljarens fader, att sonen mottagit en bil av A. i samband med A:s förvärv av takarmatur. Målet gällde skatt för år 1954. KR (utslag den 21 mars 1957) befriade A., enär han finge anses ha gjort sannolikt, att han före utgången av år 1953 avyttrat bilen. — A. H. Owesten, som var bilförsäljare, hade förvärvat en bil omkring den 1 juli 1955. O. hade samma dag han förvärvat bilen eller någon

dag senare försålt bilen till en "turist från Norrland", som uppgivit sig heta Karlsson. Antingen hade O. ej begärt närmare upplysningar om köparens namn och adress eller också hade O:s anteckningar om köparen förkommit. O. kunde styrka, att han hos flera norrlandslän efterfrågat, om bilen blivit registrerad där. Målet gällde automobilskatt för år 1956. KR (utslag den 3 oktober 1957) befriade O. enär O:s uppgift att han sålt bilen omkring den 1 juli 1955 med hänsyn till omständigheterna i målet förtjänade tilltro.

För man ut en bil ur Sverige och ej ämnar använda den här i landet i fortsättningen, bör man nog anmäla detta omedelbart till automobilregistret för att slippa betala skatt för bilen i framtiden. — Danske medborgaren H. Nielsen hade i augusti 1950 inköpt en personbil i Sverige. Den 30 september samma år hade han efter vederbörligt tillstånd utfört den till Danmark utan att dock dessförinnan avregistrera bilen. N. ansågs skyldig att erlagga automobilskatt för år 1951 (RÅ 1954 not. Fi 1887).

Att man får betala skatt för sin bil, ehuru man ej sliter vägarna med den utan i stället har den stående i sitt garage (och ej överfört den till bilreservregistret) kan synas självklart. Mål därom ha dock förekommit. — A. O. A. Andersson förvärvade den 15 maj 1950 en personbil. Den 13 november 1952 inkom A. med äganderättsanmälan och hemställde om avregistrering av bilen. A. förklarades pliktig att erlagga automobilskatt för 1951, budgetåret 1951/1952 (tillfällig skatt) och januari—november 1952, oaktat han förklarade,

att bilen så gott som omedelbart efter inköpet blivit obrukbar och sedermera icke begagnats (RÅ 1955 not. Fi 290).

Invalidfordon

Jämlikt 2 § sista stycket automobilskatteförordningen gäller, att befrielse må medgivnas från skatteplikt för personautomobil, som är inrättad såsom invalidfordon och som äges av invalid. Vid prövning av ärende om sådan befrielse skall enligt angivna paragraf hänsyn tagas till invaliditetens art och grad samt behovet av bil för förvärvsverksamhet eller utbildning.

Följande fall från RR må först redovisas.

J. G. Samuelsson drabbades år 1953 av polio, som medförde stark försvagning av benen. S. var fullständigt oförmögen att förflytta sig själv utan stödbandage. Med dessa kunde han förflytta sig med yttersta svårighet, om han fick hjälp eller använde sig av träbockar. I maj 1956 köpte han en personbil. Bilen var försedd med särskilt aggregat för frikoppling. Han hade ej haft arbetsanställning sedan år 1953 men hade löfte av sin tidigare arbetsgivare att få börja hos denne igen under år 1956. Han behövde då bil för att komma till och från arbetet. RR (utslag den 12 september 1957) ansåg, att S:s bil var inrättad som invalidfordon, att han var invalid och att han för sin förvärvsverksamhet var i behov av bilen. Detta behov hade emellertid icke visats ha uppkommit förrän i augusti 1956. S. befriades från skatt för tiden från och med september 1956.

B. N. E. Adolfsson var målare. Han saknade höger arm. Hans personbil

skulle enligt vederbörande länsstyrelses föreskrifter vara försedd med rattkula och växelspaken skulle vara anbringad för vänster arm. Länsstyrelsen ansåg, att A:s lyte icke vore av den art 2 § sista stycket automobilskatteförordningen åsyftade. Regeringsrätten (utslag den 12 september 1957) ansåg, att arten av A:s invaliditet icke utgjorde hinder för bifall till ansökningen, men enär tillräckliga upplysningar saknades i frågorna huruvida bilen vore inrättad som invalidfordon och huruvida A. hade behov av bilen för sin förvärvsverksamhet, återförvisades målet till länsstyrelsen för ny behandling, därvid A. borde beredas tillfälle att förebringa utredning i nämnda hänseenden.

S. H. Olsson hade drabbats av polio år 1938. Han hade svårt att gå längre sträckor på grund av kraftnedsättning i ena benet. O., som var kansliskrivare, hade att färdas 3 kilometer till arbetsplatsen. Bussförbindelser, som passade för hans arbetstider, fanns ej. I hans körkort fanns inga föreskrifter om särskilda anordningar å bilen. RR (utslag den 12 september 1957) ville inte befria. Vid jämförelse med ovan återgivna mål angående Samuelsson vågar man kanske antaga, att den främsta orsaken till utgången i O:s mål var, att några särskilda föreskrifter ej gavs i O:s körkort.

K. Å. R. Nilsson hade vänster arm förlamad efter polio. N. var polerare och hade 7 kilometers väg till arbetet. Tåg passade ej för hans arbetstider. Vederbörande bilinspektör hade föreskrivit, att lämplig stödordning skulle finnas för vänster hand och att växling skulle ske med höger hand. Hand-

bromsen skulle vara placerad till höger om ratten och signal- och körvisarekontakter skulle vara lätt åtkomliga. I målet gavs upplysning om att N:s bil var försedd med extra stöd för vänster hand och att reglaget för kursvisaren var så placerat, att det kunde manövreras med höger hand. Länsstyrelsen ansåg att bilen ej var inrättad som invalidfordon. RR (utslag den 12 september 1957) befriade ej. Det var nog närmast anordningarna i bilen, som ej räckte.

E. A. Hedström hade bröstkorgsdeformation och var blott 144 centimeter lång. I hans körkort gavs inga bestämmelser om särskilda anordningar å bilen. H. behövde dock fastspänd dyna på förarsätet för att få bra sikt. RR (utslag den 12 september 1957) ville emellertid ej hänföra fordonet till invalidbil.

Framställningen kan kompletteras med följande fall avgjorda av KR.

E. V. Andersson led av sviter efter polio. Höger ben var sålunda försvagat och A. kunde ej lyfta benet från underlaget. Hans körkort gällde för förande av sådan bil, vilken försetts med sådana med hänsyn till lyftet vidtagna anordningar, som länsstyrelse efter besiktningensmans hörande kunde komma att godkänna. A:s bil hade förlängd bromspedal och var dessutom försedd med fotstöd av plåt. Broms- och kopplingspedaler skulle skötas av vänster fot. Klart behov av bilen för förvärvsverksamhet förelåg. KR (utslag den 4 januari 1957) ansåg, att det var invalidbil.

En annan bilägare hade bröstkorgsdeformation och var småväxt. Hans bil hade förarstolen upphöjd och framåt-

lutad genom två klossar baktill. Dessutom behövdes två kuddar på förarsätet. Mera stadigvarande anordningar på förarsätet hade måhända gjort bilen till invalidbil. KR ville ej befria och torde därvid i första hand ha ansett att behov av bil för yrket ej förelåg (utslag den 29 mars 1957 på besvär av B. F. Böttcher).

I ett annat fall kunde nog de anordningar, som vidtagits å bilen godkännas för invalidfordon, men vederbörandes behov av bilen för förvärvsverksamhet ansågs ej klarlagd. K. A. Johansson, som var kringresande fiskhandlare, hade höger arm amputerad strax nedanför axelleden. Hans bil var försedd med rattväxelspak för vänster hand. KR (utslag den 4 januari 1957) ville ej medgiva befrielse såsom för invalidfordon. Utgången kan säkerligen giva anledning till diskussion. J. hade ju dock valt att ha ett "kringresande" yrke.

Sistnämnda fall kan lämpligen jämföras med utgången i det mål, där S. Olsson klagade. O. var lantbrukare och innehade särskild maskinstation. Behov av bil för förvärvsverksamhet ansågs föreligga. O:s högra ben var amputerat 10 centimeter under knät. Fotgaspedalen hade flyttats mellan broms- och kopplingspedalerna för manövrering med vänster fot. Anordningarna var godkända av bilbesiktningensman och körkort hade utfärdats med stipulerande av nämnda ändringar å bilen. KR (utslag den 5 januari 1957) befriade.

L. Ulander hade körkort för bil med sådana anordningar, som godkänts av bilbesiktningensmyndighet. U. led bland annat av stelhet i vänster knä. Hans bil var försedd med klackstöd för vänster

fot, kopplingspedalen var sänkt, broms-pedalen var höjd och även andra anordningar hade vidtagits å bilen. U:s behov av bil för förvärvsverksamhet ansågs styrkt. Vederbörande bilinspektör och pensionsstyrelsen, som har att avgiva yttranden i dylika mål, tillstyrkte. KR (utslag den 10 oktober 1957) befriade såsom för invalidfordon. Anmärkningsvärt är, att fordonet godkändes som invalidfordon, ehuru icke någon av bilens utrustning flyttats från sin ordinarie plats.

Bestämmelsen i 2 § sista stycket automobilskatteförordningen om befrielse från skatteplikt för invalidfordon gäller enligt lagtexten bara för personbilar. Därför har KR i utslag den 21 maj 1957 (besvär av O. F. Törnfeldt) ansett, att befrielse ej kunde medgivas såsom för invalidfordon för s. k. skåpbil, vilken ju i registreringshänseende anses som lastbil.

Enligt 2 § första stycket c) automobilskatteförordningen stadgas, att från skatteplikt frikallas motorcykel, som är inrättad som invalidfordon och vars maximihastighet ej överstiger 30 kilometer i timmen. Enligt 1 § 3 mom. vägtrafikförordningen är att med motorcykel förstå motorfordon på två hjul, med eller utan sidvagn, eller motorfordon på tre hjul med tjänstevikt av högst 400 kilo. — E. G. Eriksson, som var spastiker, hade en motorcykel på 3 hjul med en tjänstevikt av 370 kilo. Motorcykeln hade ej försetts med några särskilda anordningar för att E. skulle kunna framföra den. Hastigheten kunde dock överstiga 30 kilometer i timmen. KR (utslag den 5 januari 1957) ville ej anse motorcykeln som skattefritt fordon. En ledamot hade

dock avvikande mening och ansåg, att det jämlikt grunderna till automobilskatteförordningens bestämmelser om invalidbil icke kunde anses ha förelagat hinder för länsstyrelsen att meddela befrielse från skatten för motorcykeln.

Besvärstiden

I kungörelsen 1924 ang. uppbörd av automobilskatt m. m. gives i 11 § bestämmelser om vad den har att iakttaga, som vill överklaga beslut om påföring av automobilskatt. Sålunda stadgas, att den, som förmenar, att genom anteckning i bilregistret skatt blivit honom oriktigt påförd, äger att inom sextio dagar efter det skatt avforrats honom skriftligen påkalla beslut i ärendet av vederbörande registreringsmyndighet.

Spörsmålet när avfordrandet av skatten skall anses ha ägt rum kan belysas med följande avgöranden av KR.

R. Winter hade påförts skatt för år 1955 för en bil, som han köpt år 1954. Den 25 maj 1955 inkom W. med en skrift till vederbörande länsstyrelse med anhållan att bliva befriad från skatten. Länsstyrelsen prövade ej W:s yrkande, enär detsamma ansågs ha framställts för sent. I målet upplystes, att W. fått postförskotts försändelse med skattekvitto i god tid till uppbörds-terminen i februari 1955. KR (utslag den 1 oktober 1956) återförvisade målet till länsstyrelsen, enär i målet visserligen upplystes, att W. den 1 februari 1955 mottagit postförskott å skatten, men enär skatten icke varit förfallen, kunde den icke anses hava då avforrats W.

I kungörelsen angående uppbörd av

den tillfälliga automobils-katten för budgetåret 1951/1952 (SFS 284/1951) gavs i 9 § lika bestämmelser som i 1924 års kungörelse angående besvärstiden, nämligen sextio dagar efter avfordrandet av skatten. Äganderätten den 1 juli 1951 var avgörande för den tillfälliga skatten. — S. U. S. Östberg klagade över påföring av dylik tillfällig skatt i skrift, som inkom till länsstyrelsen den 10 mars 1955. I målet upplystes, att Ö. ”brevledes” avkrävts skatten första gången av vederbörande stadsfogdekontor den 10 december 1951. Ö. bestred detta och angav, att han första gången avkrävts skatten den 17 februari 1955. KR (utslag den 18 mars 1957) återförvisade målet för ny handläggning till länsstyrelsen, som ej velat pröva Ö:s ansökan, då den ansetts för sent inkommen. KR angav som skäl för återförvisandet, att det ej var utrett, att Östberg avfordrats skatten före den 17 februari 1955.

Medgiver den som påförts skatt, att han avkrävts skatten genom lösbrev efter uppbördsterminens utgång, får han dock se till att han besvarar sig inom sextio dagar efter det han erhållit brevet. — B. Karlsson krävdes sålunda på tillfällig automobils-katt för budgetåret 1951/1952 genom brev den 14 mars 1952, vilket K. vitsordade. Hans ansökan om ändring av debiteringen inkom till länsstyrelsen den 4 juli 1955, varför KR (utslag den 14 januari 1956) fastställde länsstyrelsens beslut att ej sakpröva K:s yrkande.

Speciella spörsmål

Behörig att återfå automobils-katt vid avregistrering är enligt 13 § automobils-katteförordningen den, som, in-

nan skattefrihet inträtt, sist stått antecknad i automobilregistret såsom ägare. — A. Bertlin hade påförts automobils-katt för år 1955 för en bil, som han var ägare till den 1 januari 1955. Den 17 maj 1955 antecknades i automobilregistret ett bilbolag såsom ägare av bilen och samma dag överfördes bilen på bolagets anhållan till bilreservregistret. Dessförinnan, eller i slutet av april 1955, hade B. inkommit med skrifter till länsstyrelsen, vari han anhållit om bilens avregistrering och om restitution av automobils-katt. Länsstyrelsen ansåg B. ej behörig att återbekomma automobils-katt, enär B. ej sist stått antecknad i automobilregistret såsom ägare av bilen, vari KR (utslag den 18 mars 1957) ej fann anledning att göra någon ändring. B. borde nog i stället hos vederbörande myndighet (ej KR) ha överklagat beslutet, att bilbolaget antecknats i automobilregistret såsom ägare.

Slutligen kan nämnas ett fall, där restavgift debiterades i samband med beslut om påföring av automobils-katt. — A. B. N. Trailer påfördes genom beslut av länsstyrelsen automobils-katt för år 1955 för en trailer (bensinsläpvagn), sedan efter utredning ansågs ha framkommit, att bolaget ägt trailern den 1 januari 1955. Samtidigt därmed påfördes bolaget även restavgift. KR (utslag den 15 oktober 1956) gjorde ej någon ändring beträffande påföringen av automobils-katten men befriade bolaget från restavgiften. KR torde ansett, att restavgift ej kunde uttagas, förrän automobils-katten blivit debiterad och för sent erlagd. Och debitering förelåg ju först genom länsstyrelsens överklagade beslut.